

C_2019213SV.01002401.xml
24.6.2019

SV

Europeiska unionens officiella tidning

C 213/24

Talan väckt den 10 maj 2019 — Europeiska kommissionen mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-371/19)

(2019/C 213/23)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Jokubauskaitė und R. Pethke)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

—

fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 170 och 171 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (1) och enligt artikel 5 i Rådets direktiv 2008/9/EG av den 12 februari 2008 om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat (2) genom att systematiskt vägra att förelägga den som inte har lämnat fullständiga uppgifter i en ansökan om återbetalning av mervärdesskatt att komplettera med dessa uppgifter utan i stället omedelbart avslår återbetalningsansökan i dessa fall, när sådana uppgifter kan lämnas först efter det att fristen löpt ut den 30 september, och

—

förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Europeiska kommissionen åberopar följande tre grunder till stöd för sin talan:

1.

Första grunden — Åsidosättande av principen om mervärdesskattens neutralitet

Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt den i artiklarna 170 och 171 i direktiv 2006/112 och

artikel 5 i direktiv 2008/9 stadgade principen om mervärdesskattens neutralitet, enligt vilken man vid förvärv av varor och mottagande av tjänster ska reglera den ingående mervärdesskatten till förmån för den beskattningsbara personen.

Enligt principen om mervärdesskattens neutralitet ska varje anspråk på återbetalning bifallas, om de materiella kraven är uppfyllda. Om det råder tvivel om huruvida de materiella återbetalningsförutsättningarna är uppfyllda kan ansökningar om återbetalning enligt artikel 5 jämförd med artikel 21.1 första meningen i direktiv 2008/9 endast avslås för det fall att återbetalningsstaten har begärt ytterligare upplysningar enligt artikel 20 i nämnda direktiv utan att sådana har lämnats.

2.

Andra grunden — Åsidosättande av principen att anspråk på återbetalning av mervärdesskatt ska ges ändamålsenlig verkan

Den av Förbundsrepubliken Tyskland förordade tolkningen av artikel 20.1 i direktiv 2008/9 hindrar ett ändamålsenligt utövande av rätten till återbetalning av mervärdesskatt för beskattningsbara personer som inte är etablerade i återbetalningsstaten. De tyska skattemyndigheternas praxis begränsar därigenom dessa beskattningsbara personers rättigheter enligt artiklarna 170 och 171 i direktiv 2006/112 och artikel 5 i direktiv 2008/9.

Den ändamålsenliga verkan av direktiven 2006/112 och 2008/9 kräver att materiellt korrekta anspråk på återbetalning av mervärdesskatt bifalles, för att så långt möjligt följa principen om skattens neutralitet. Bestämmelserna syftar till att man vid förvärv av varor och mottagande av tjänster helt ska reglera den ingående mervärdesskatten vilket vid gränsöverskridande transaktioner leder till att alla beskattningsbara personer får samma konkurrensförutsättningar. Därvid ska alla lämpliga förvaltningsåtgärder vidtas som föreskrivs i direktivet och som leder till att anspråk på återbetalning av mervärdesskatt kan bifallas.

3.

Tredje grunden — Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar

Förbundsrepubliken Tysklands systematiska vägran att begära in ytterligare upplysningar och handlingar enligt artikel 20.1 i direktiv 2008/9 strider mot principen om skydd för berättigade förväntningar. Efter att ha erhållit en bekräftelse på att ansökan om återbetalning har tagits emot har varje beskattningsbar person en berättigad förväntan på att ansökan kommer att handläggas i enlighet med bestämmelserna i det direktivet. Om så inte sker, åsidosätts vederbörandes förväntan på lagenlig handläggning.

(1) EUT L 347, 2006, s. 1.

(2) EUT L 44, 2008, s. 23.